

MORÁVKOVÁ, Naděžda – ŘEHÁČEK Karel. Osobnosti plzeňského vysokého školství. Díl 2. Plzeň: SOHi při FPE ZČU, 2014. ISBN 978-80-87646-04-5.

Miroslav Breitfelder

Při sestavování biografické studie věnované řadě významných osobností naráží autoři – vedle řešení „klasických“ problémů se sháněním a vyhodnocováním archívních materiálů, výpovědí pamětníků, dobového tisku, dobových publikací, memoárů, nekrologů atd. – na kardinální otázku, kterou představuje nutnost volby a způsob výběru. Pokud se navíc jedná o již druhý díl práce, jejímž autorem byl někdo jiný, může se stávající dilema ještě prohloubit. Posoudit, kdo v prvním dílu scházel, kdo mohl být takřkajíc ošizen, na koho při nejlepší ani tentokrát nedojde a kdo si naopak nezaslouží místa ani v druhém pokračování, je volbou nesmírně obtížnou a logicky také – alespoň do jisté míry – subjektivní.

Stejně jako práce *Osobnosti plzeňského vysokého školství*¹¹⁰ vydaná v roce 2001, přináší „dvojka“ na padesát portrétů (dle autorů „biogramů“) významných učitelů plzeňských vysokých škol. Jednotlivé medailony jsou – na rozdíl od dílu prvního – doplněny velmi užitečným výběrem z publikační činnosti, přehledem použitých pramenů i dalšími náležitostmi vědeckých publikací. Čtenář pravděpodobně ocení i množství v – přílohách otištěných – fotografií, které – pokud byly dostupné – ještě více přibližují a připomínají zmiňované osobnosti.

Portrétům samotným je předřazena velmi užitečná kapitola věnovaná okolnostem a způsobům, jakými byla – zejména po personální stránce – připravována a zajišťována výuka na plzeňských vysokých školách v prvních letech po jejich ustanovení či založení. Také proto autoři ozřejmují situaci po komunistickém puči v únoru roku 1948, kdy vysoká erudice četných vysokoškolských učitelů byla – dle

¹¹⁰ HYNA, Alfred – JÍLEK, Tomáš – SLÍPKA, Jaroslav. *Osobnosti plzeňského vysokého školství*. Plzeň: Západočeská univerzita v Plzni, 2001.

názorů komunistických kádrováků s jejich politickou „vyspělostí“ a „třídním původem“. Zejména se jednalo o nesporné odborníky na lékařské fakultě a Vysoké škole strojní a elektrotechnické. Snad jen při obsazování míst na pedagogické fakultě nemuseli soudruzi tento problém řešit, neboť – jak je v textu kapitoly připomenuto – „aktivních členů strany byla (na této škole) většina“. Také proto autoři nezasstírají, že se do jejich výběru dostaly i osoby poněkud kontraverzní, neboť druhdy byla odbornost druhým či ještě horším předpokladem další vědecké a pedagogické kariéry.

Jednotlivé stručné životopisy i práce jako celek jsou výsledkem velmi pečlivé a rozsáhlé badatelské práce, opřené o studium archiválií celé řady ústavů, institucí i soukromníků, stejně jako periodik i neperiodických publikací. K oživení a doplnění textu bezpochyby přispěly i rozhovory s rodinnými příslušníky, kolegy, i pamětníky.

Publikace Osobnosti plzeňského vysokého školství. Díl 2, zřejmě nebude – podobně jako další práce spíše slovníkového typu – dílem, které by čtenář zhltnul na posezení. Najde však v něm čtivou formou podané přesné a ověřené informace o osobnostech, bez nichž by nejen plzeňská historie nebyla ani zdaleka úplná.